

þym ja džeržał wot mojeje młodościę.“ A dženßnijschi džeń, kał wjele je jich połnje pscheßwědczenych: to wschitko, schtož mój Bóh ſebi ſdobuje někał žadacž móže wote mnje, schtož pschistojne waſchnje ſebi žada, to wschitko þym ja měl a džeržał wot mojeje młodościę ſhem; ſchtó móže mi někajki porok cžinicž? ja ſawěscze žaneho mordarſtwa, žaneho paduchſtwa, žaneho mandželſtwołamanja, žaneje wopacžneje pschižahi na ſwědowinju nimam, ja njejßym ženje ſtwojeju starsheju hněwał. — Duž þym ſebi wěsty: ja budu ſbóžny. Kał husto ſlyſchimy, ſo ludžo ſo ſami kħwala: wote mnje nichtó nicžo ſleho prajicž njemóže, ja þym ſtwoje žiwe dny ſo prózował w pocze ſtwojego woblicža, a niz podarmo, ja þym ſebi ſprózniwje ſwój wschědnj kħlēb ſažlužil a þym do prědka pschiſchoł, ja njejßym nicžo pscheſſchiwił, wschitzu maya mje radu, ja þym ſe ſtwojej žonu mérne mandželſtwo wjedł a ſtwoje džecži derje wotczahnuł, — ſchto wjazh potrjebam? A hdyž něchtón bohaty a nahladny a pschistojny ſemrje, móhł drje něchtón někał dwělowacž, hacž tež je ſbóžny? Haj, ſwonkowna pschistojnoſcž placži ſa doſbahaze, kóždemu ſbóžnoſcž ſawěscziež. Schtó dha budże ſbóžny? Tausentu wotmolwja: kóždy pschistojny cžlowjet, kiž je wjele na ſo džeržał, ſo ſo wałał njeje we wschitkim blócze a njerjedże.

Ale hacž tež tausentu to praja, to tola wěrno njeje.

Tón młodženž je po ſtwojim najlepſchim wjedženju te kaſnje džeržał, ale ſtwojeje ſbóžnoſcze njeje wěsty; wón wjele bóle cžuje, ſo něchtó hiſcheže potrjeba, ſo czeſſnoſcž a sprawnoſcž psched ludžimi, dobre mjenio njedoſaha, ale ſo je pschezo něchtó druhe ſ temu nufne, ſo móhł połnu a wjeſzelu nadžiju wěczneho žiwjenja měcz. Wón ma w tym prawo; ale w tym ſo wón myſli, ſo myſli: ja þym wschitke Bože kaſnje džeržał a ſ měrej móžu jenož pschińcž, hdyž wjazh cžinju a wjazh wopruju, dyžli ſakon ſebi žada. Ně, Jeſuſ wuraſnje praji: „Chzeschli ty do žiwjenja nits hicž, džerž te kaſnje“, wjazh njetrjebasch, ale to dyrbischi wěſče měcz; ale ſ tym je tón młodženž ſebi